

CAP

VERNELL

**PRENSA
GRUP**

Nº 85

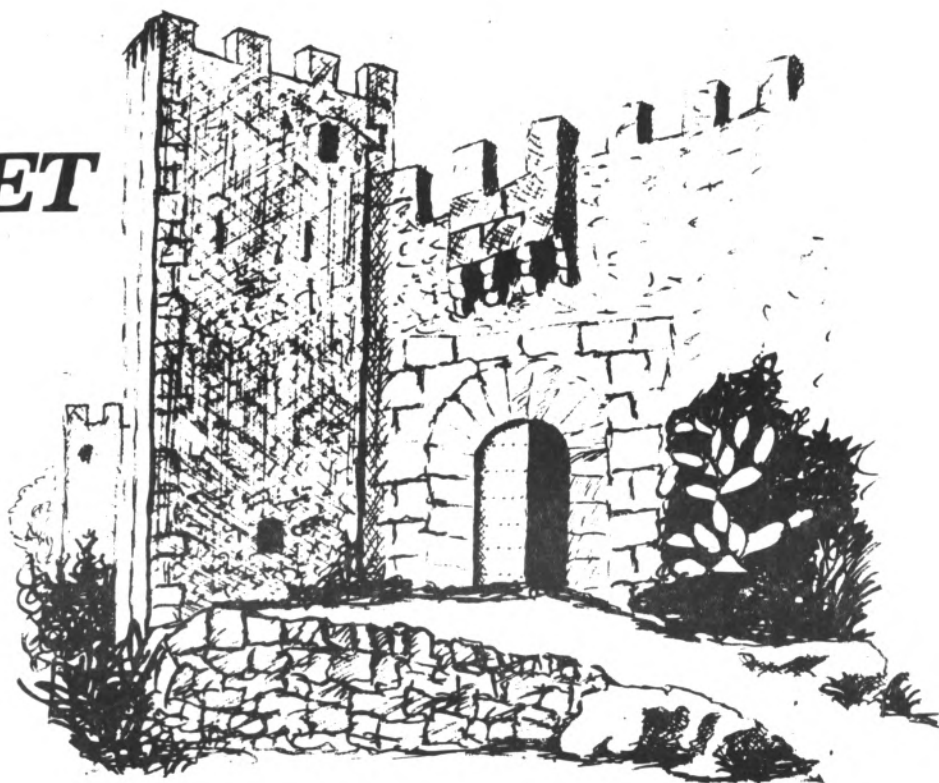
CAPDEPERA - CALA RAJADA

GENER 1988

El Rei Herodes s'enrabia...

PORTALET

EL REI HERODES

La iniciativa per part d'uns ciutadans d'escenificar, després de vint-i-un anys, "EL REI HERODES", amb un muntatge ambiciós, ens ha fet pensar en la capacitat de mobilització del nostre poble.

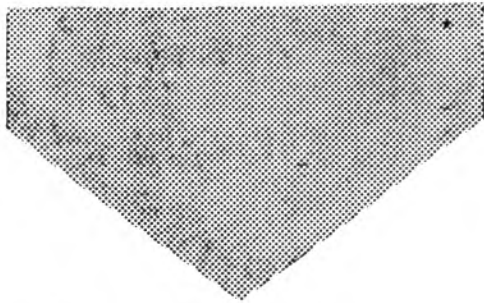
El muntatge d'un espectacle amb devers cent-vint participants i la col.laboració de les més distintes persones i grups, ens mostra la aptitud per a l'organització dels gabellins i cala-rajaders.

Representar l'obra, amb la Plaça des Sitjar plena com un ou, i sortir-ne dignament de l'en- vit, ens parla de la capacitat d'acció dels integrants de l'obra i de la resposta del poble davant aconteixements que, per una raó o altra, mereixen el seu aplaudiment.

Una comunitat és quelcom més que un grapat de persones visquent a un mateix lloc. La trama social d'un poble també és quelcom més que l'agrupació fruit de la por i els interessos egoistes de les persones que le formen.

Un poble és l'actitud -i la possibilitat- d'anar plegats, de col.laboració mútua, d'admirar-se de les mateixes coses i d'enrabiarse davant els mateixos fets.

La capacitat d'iniciativa, d'organització, d'unió i de resposta per part del poble, en aquest cas per dur a terme un joc lúdic, ha quedat palesada amb la representació d'"EL REI HERODES".

AQUEST NÚMERO L'HEM FET:

Joan Nebot
 Mari-Germa Melis
 Joana Colom
 Maria Vives
 Pep Terrassa
 Llucià Sirer
 Mª Antònia Nadal
 Jaume Fuster
 Ani Muñoz
 Antoni Amorós
 Gabriel Torres
 Domingo Chaparro (fotos)
 Gabriel Flaquer

BOLLETÍ DE L'OBRA CULTURAL
 BALEAR

Capdepera-Cala Rajada

GENER 1988

Carres d'es Port, 43
 Capdepera

Dipòsit Legal: 197/80

Imprimeix:
 APOSTOL Y CIVILIZADOR, Petra

Els articles publicats en aquesta revista, expressen únicament l'opinió dels seus autors.

AIGUA Mai plou a gust de tots. Darrerament, quasi mai plou a gust dels veïns de Vila Roja. L'asfaltat, molt bonic; les voravies, impecables. Però quan plou, ai, quan plou! les cases s'omplen. El malestar regnant ha duit a la recollida de firmes per a reclamar alguna solució. Segons pareix, als capdavanters del moviment de protesta se'ls havia promès que en el Ple de l'Ajuntament del dia set de gener, el tema seria tractat. Però no, no se'n parlà. No ens agrada gens haver-ho de fer, però no queda altre remei que dir que "Cap Vermell" ja havia avisat. I ara què?

MORTS Tal com s'havia anunciat, a partir del passat primer de gener, els morts ja no són passats per l'església. Com tota mesura que significa un canvi dràstic en els costums fortament arrelats, aquesta decisió ha estat controvertida i ha suscitat tota mena de comentaris, però pensam que en general hi ha una bona predisposició per acceptar-la. Nosaltres en particular, n'estam decididament a favor, encara que no fos més que per raons estrictament sanitàries.

DUES ... de la Premsa Forana. Primera: a la nostra Associació li ha estat concedit el premi "Francesc de Borja Moll", per part de l'Obra Cultural Balear, en motiu del 25è. Aniversari i com a reconeixement a la labor duita a terme per a la normalització de la nostra llengua. Segona: el passat dia 22 de desembre, en Biel Massot fou reelegit president de la nostra Associació, com a senyal evident de la confiança que la línia d'independència traçada per l'actual responsable ha merescut a la majoria de les publicacions. Enhorabona en ambdós casos.

SENYAL Els senyals de tràfic hi són, naturalment, per esser respectats i ajudar-nos a circular millor. Això, quan es veuen. No és aquest el cas del senyal de canvi de direcció que hi un poc abans de la gasolinera, circulant en direcció a Cala Rajada. El dit senyal resta dins una propietat particular on ara s'ha aixecat una paret que impedeix la més mínima visió de l'indicador. Es podria posar més enmig?

PINTURA Amb escassa participació, sols unes dotze obres, es fallà, el passat catorze de desembre, el III Certamen de Pintura "Vila de Capdepera", per un jurat presidit pel batle Joan Pascual. Així quedà la cosa:

- Primer Premi: Antoni Manzaneres Amaro.
- Segon Premi: Pere Salas Vives.
- Tercer Premi: Joana Mª Mesquida Pascual.
- Premi Local: Antònia Mercant.

COQUES Tampoc fou excessiva la participació en el III Concurs de Rebosteria, organitzat per aquesta revista. Una quinzena d'obres són menys de les que calia esperar. Els tres primers premis foren per M^a del Carme Fuster Alzina, Bàrbara Flaquer Lliteres i Catalina Pont Serra, les quals confeccionaren tres autèntiques delicadeses per als paladars més exigents. Tan és així que, a una altra pàgina d'aquest número, vos n'ofereim els ingredients i les receptes. Ja direu com vos han sortit.

COSETES Preneu nota:

- Hi ha hagut reestructuració en el Patronat del Castell. Alguns membres continuen i se n'hi han incorporats de nous. El més atractiu, però, podria ser la reincorporació d'en Marce López, si aquesta es confirma.

- Les obres del Pou des Camí estan pràcticament acabades. Ens han dit que a les piques les trobaren per una finca devers Es Molí de S'Alzinar.

- Des d'abans de les festes i fins devers dia tretze d'aquest mes de gener, romangué tancada la biblioteca municipal de S'Auba, sense cap avís que indicàs els motius. Qualcú ho sap?

- Una mena de presa d'aigua que evidentment no ha funcionat, construïda al nou camp de golf de Sos Sastres, ha estat la causa dels desbordaments de la torrentera, cosa que en distintes ocasions ha aixecat l'asfalt de la carretera. Se'ls demanarà, als responsables, la indemnització corresponent?

- Alguna medi de difusió ha llançat la hipòtesi de la construcció d'una pista d'atterratge d'avionetes devers "Son Cuera". Fonts pròximes a l'Ajuntament (com es sol dir), ens han manifestat que ni oficial ni extra-oficialment, aquesta possibilitat no ha estat contemplada a la Casa de la Vila.

Posam en coneixement dels nostres subscriptors que durant els mesos de gener i febrer aniran rebent, a través de les entitats bancàries respectives, les butlletes de pagament. Seran, com l'any passat, mil pessetones. Aquells que no tinguin domiciliada la forma de pagament, rebran la nostra visita.

FESTES Passem comptes. Una cosa darrera l'altra.

Nadal/Cap d'Any: A destacar, d'aquestes festes, l'autèntica parafernàlia que s'organitza a les Matines de Capdepera. Un muntatge molt proper a lo teatral: ens va recordar altres temps en que la religió ens entrava pels ulls. Es això el que realment demanden els feligresos? Per altra part, definitivament és la plaça de l'Església de Cala Rajada l'escol·lida, sobretot pel jovent, per despedir l'any vell i donar la benvinguda al nou. Aquesta darrera vegada hi hagué una gentada.

Els Reis: L'equip, cada vegada més nombrós, de la Comissió dels Reis, ens ofereix cada any una autèntica demostració d'imaginació, bon gust, entusiasme, capacitat de treball, i tot el que hi volgueu afegir. I enguany, per si era poc, s'embarcaren en l'aventura del muntatge d'"El Rei Herodes", l'auto-sacramental que no s'havia representat des de vint-i-un anys ençà. Afortunadament, l'èxit culminà l'esforç. A les nostres pàgines centrals hi trobareu un extens reportatge sobre aquest afer.

Sant Antoni: El muntatge d'aquest número se produí pocs dies abans d'aquesta tradicional festa de les beneïdes, és així que poques coses en podem dir. Sols una, i negativa: Els programes, al manco els que caigueren en les nostres mans, a part del títol per fer bonic, estaven redactats exclusivament en castellà. Altres vegades ja ens hi hem referit al tema, però se veu que l'Obreria ho té prou clar. No volem ni manifestar l'opinió que tal fet ens mereix, seria massa gruixat. Bon profit.

TORNEA-HI

TORNA-HI

EL CONCURS DE "CAP VERMELL"

retalls

- Quines són les obligacions que té un empleat de gasolinera?
- El qui sempre es creu en possessió de la veritat sol ésser el qui menys vegades la té.
- Recordau les matines de fa vint anys a Capdepera? Talment foren les del passat Nadal. Per què aquesta tornada enrera?
- Què ho és de bella la festa d'Els Reis! I què en tudam de doblers amb les juguetes!
- Per què s'abusa tant amb els preus a Cala Rajada?
- Heu vist com som d'internacionals i moderns? Dos camps de golf, una possible pista d'aterratge d'avionetes... Això aviat pareixerà "los Estados Unidos".
- No hem d'esser tan negatius. Possiblement, els "kamikazes" del volant no tenen altra intenció que evitar un creixement excessiu de la humanitat.
- Una vivència pot ésser bella o lletja, tot depèn de qui l'expliqui.
- Quants de quilos heu engreixat aquestes festes? Doncs ja ho sabeu, a partir d'ara dejuni a pa i aigua.

ESTISORES

Romanços Gabellins

Han estat vint-i-un anys es que m'heu fet esperar, vint-i-un llarguissims anys que jo no veia passats. Dues dècades i pico són quatre quinquenis llargs, casi casi un quart de sigle. Això no es pot perdonar. No m'ho torneu fer mai més, no em faceu esperar tant, vos ho suplic ferventment, que això amb mi pot acabar. Jo necessit urgentment, i ho necessit com es pa, com a molt cada dos anys altra vegada escoltar allò que diu, segos crec: -"I tu com saps que vendrà un nou rei que es diu Messias i a tots ens governarà?" -Ho sé per les profecies. -No em parlis de profecies que tu no em pots explicar, no hi ha en le món més Messias que Herodes, rei de Judà". Ara en sèrio, enhorabona, creis-me que vaig disfrutar

es passat sis de gener a sa Plaça des Sitjar. Tots es que féreu possible un muntatge tan lograt, coordinadors, tramoistes, bons directors i ajudants, decoradors i fusters i es d'efectes especials, es d'es so, ets electricistes, sastresses, músics i, clar, actors que donàreu vida a uns personatges tan grans, mereixiu tenir un èxit, però un èxit senyalat com es que de fet tenguéreu, el vos havíeu guanyat. Gràcies de tot cor vos don, que això no se pot pagar amb doblers. Aquest pastor per sempre recordarà es magnífic Rei Herodes que an es poble heu regalat un magnífic grup de gent, d'aquest poble lo més sà.

ES PASTOR DE SON PERDIU

DURANT EL MES DE DESEMBRE...

Han nascut:

Josep Lluís Rosa Jiménez,
de Josep Lluís i Josepa.
Marc Vadell Moll,
de Bartomeu i Verònica.
Andrea Jurado González,
de Julià i Mª Lluïsa.
Anabel Sánchez Navarro,
de Ramon i Adela.
Maria del Mar Cortada Mut,
de Pere Jesús i M^a del Carme.
Silvia Raij Momsen,
de Maurici i Birgit.
Joan Manuel Rodríguez Garau,
de Joan Manuel i Catalina.
Daniel Simó Cervera Nagtegaal,
de Pere i Wilhelmina.
Sandra Reinés Vila,
de Joan i Magdalena.

S'han casat:

Gabriel Ferriol Nadal
amb Encarnació Hernández Garau.
Bernat Martí Pons
amb Maria Orpi Mayol.
Joan Manuel Pérez Borja
amb Isabel Pociño Gómez.
Bernat Palmer Vallespir
amb Catalina Massanet Díez.
Andreu Gomila Orell
amb Encarnació Navarro Martínez.
Joan Ramon Martínez Herrera
amb M^a del Rocío Forjan Palomeque.

Han mort:

Manuel Flores Zahinos
Maria Matemales Perchana
Bartomeu Tous Andreu
Margalida Sureda Capó

RESUM DE L'ANY 1987

TOTAL NAIXEMENTS: 79
TOTAL DEFUNCIONS: 36
TOTAL MATRIMONIS: 30

esports

Estimats lectors de "Cap Vermell", després d'aquestes festes nadalenques i d'haver començat un nou any, crec que res millor puc fer que un petit resum del que ha estat el 1987, esportivament parlant.

Malament començà l'any per a l'Escolar, i concretament per a l'equip de Tercera Divisió, ja que els partits s'anaven perdent una rera l'altre. La directiva havia sumit el Club en un dèficit total i tal fou el cúmul de desencerts que a punt varen estar de fer desaparèixer l'entitat. Recordareu que amb motiu d'un desplaçament a Eivissa, ni doblers hi havia per als passatges. Davant la situació, el president Joan Vaquer presentà la dimissió, deixant el Club a la deriva.

Els rumors s'anaven succeint un a l'altre. Que si l'Escolar es retiraria de la competició, que si l'Ajuntament se'n faria càrrec, i tot tipus d'especulacions. Finalment, es formà una gestora, la qual va haver de fer hores extres per poder estabilitzar la situació del Club. Tots tenim encara present aquell sopar-espectacle a l'hostal Gili, que significà un autèntic recolzament de l'afició a l'Escolar. Poc després, en Pere Morey fou elegit nou president. Pareixia superada definitivament la caòtica situació anterior. La temporada finí salvant, inclús, la categoria nacional del primer equip.

Pel que fa al bàsquet, l'equip més destacat fou el senior masculí, el qual, de la mà d'en Pere Nebot i amb el bon fer de tot el planter, pogué classificar-se per a la lligueta d'ascens. Una vegada assolida aquesta fita, que era l'objectiu que s'havia fixat l'equip, baixà molt l'interès general i no se lluità al màxim de les possibilitats del conjunt local. Dins aquest apartat hem de dedicar un record als desapareguts equips senior femení i juvenils masculí i femení. Tots ells duïen a terme una tasca important per a la promoció del bàsquet local, i per distintes circumstàncies, fonamentalment per manca de suport, ara ja no són més que una pàgina de la història de l'esport del poble.

Durant el parèntesi estiuenc tengué lloc el primer trofeu de futbol-sala "Costa de Capdepera", amb la participació del "Mare Nostrum" (Campió de Balears i sots-campió d'Espanya), "Distribuciones Mirgasa" (Sots-campió de Balears), Veterans de l'"Espanyol" de Barcelona, i el local "Costa de Capdepera". Guanyà el torneig el "Mare Nostrum", segon quedà el "Costa de Capdepera", tercer el "Mirgasa" i quart l'"Espanyol".

També durant l'estiu es disputà el primer trofeu "Castell de Capdepera" de futbol juvenil, amb participació de l'Escolar, Cide de Palma, Damm de Barcelona i Bayer Leverkusen d'Alemanya, essent aquest darrer equip el guanyador del trofeu en disputa. Aquest aconteixement constituí un èxit d'organització i un fracàs de públic.

No podem passar per alt el partit que jugaren directius i tècnics de l'Escolar contra funcionaris i polítics de l'Ajuntament. Els responsables del club esportiu guanyaren per 1-0.

Quant a la Penya Bar Nou, aquest equip acabà essent campió del seu grup, i a la fase final quedà en tercer lloc de la lliga comarcal de penyes. A la temporada actual han aconseguit el títol de campions d'hivern, marxant actualment en primer lloc de la classificació, amb tres punts d'avantatge sobre el segon classificat, i sense conèixer la derrota després de desset partits jugats.

La campanya 87-88 suposà, en principi, la marxa d'en Paco Acuña al Manacor i l'arribada d'en Mascaró com a nou tècnic responsable de l'Escolar. La incorporació de nous fitxatges feien suposar que es comptava amb un planter millor que es de l'any passat, però els resultats no ho diuen així i ara l'equip es troba lluitant en els darrers llocs de la classificació i, el que és pitjor, amb bona part de l'afició divorciada dels jugadors i acudint al camp cada diumenge en menor número.

Una de les novetats d'aquesta temporada la va constituir la presentació d'un nou equip de Tercera Regional de l'Escolar, dirigit per Joan Terrassa, en el que haurien de tenir cabuda aquells jugadors que, més prest o més tard, s'haurien d'incorporar al primer equip. No començaren molt bé la competició, aquests al·lots, però s'han anat refent i, amb un poc de sort, inclús podrien ocupar un dels llocs d'ascens.

El principi de la nova temporada també suposà l'aparició de problemes en el bàsquet local. A part de la desaparició dels equips que ja hem esmentat més amunt, en Pere Nebot deixà la direcció de l'Escolar per anar-se'n a dirigir l'equip de Son Carrió. En Xisco Campins fou el substitut, i les coses no no podien anar millor per a aquesta secció, amb sols dues derrotes fins al dia d'avui, i amb aspiracions fonamentades de lluitar per al campionat.

No vull oblidar al club Renshinkan de judo, que aquest any passat quedà empatat en el número de medalles aconseguides amb el millor club de Balears, tot i haver presentat menys competidors que l'esmentat club de Ciutat. I ara, a les instal·lacions del Renshinkan, també s'imparteix una nova modalitat oriental, que és el yoga.

Fins aquí aquest petit resum en el que, per manca d'espai, hem hagut de deixar moltes coses per dir. Enhorabona a tots els esportistes locals i que l'any que ara comença els sigui propici.

EL CEMENTERI CIVIL

6.- LA CONSTRUCCIO DEL CEMENTERI CIVIL

Al contrari del que calia esperar, aquell primer enterrament civil no provocà inquietud entre les autoritats eclesiàstiques, i el Consistori seguí endavant amb el projecte d'acondiccionar aquells 1.136 m² de terreny que havia comprat. Així, a mitjan mes d'abril, el batle manava a la comissió d'obres que fes el planell del cementeri nou que havia d'edificar-se i l'ampliació del catòlic (1).

A finals d'estiu, el planell ja estava llest i era examinat per les autoritats municipals, les quals acordaren, per majoria de vots, que per construir el cementeri civil tan sols s'utilitzàs una tercera part d'aquell terreny i que tot l'altre s'afegís al catòlic. L'oposició, formada pels regidors republicans D. Pasqual Ferrer, D. Jeroni Melis i D. Lluçia Sirer, manifestà que era del parer de destinar tot el terreny a cementeri civil (2).

Sense més entrebancs, a proposta del senyor batle, començaren els tràmits per subhastar les obres. Procés que, per la seva senzillesa i claredat, pas a transcriure (3):

"Les obres sortiren a subhasta pública amb les següents condicions:

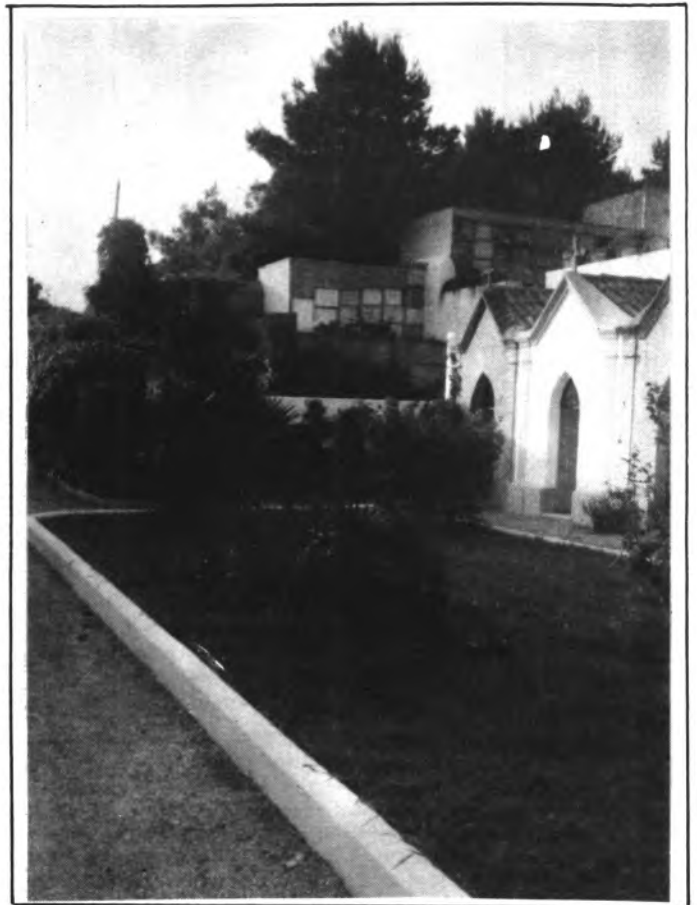
1. Les obres consisteixen en construir els murs que han de tancar el cementeri civil.
2. Les obres hauran d'estar llestes el dia 1 de mai de 1881.
3. Els murs tendran tres metres d'altària i estaran referits per ambdues parts.
4. No s'admetrà cap postura per un preu superior a una pesseta i dotze cèntims per metre de llarg per tot lo alt; la subhasta s'adjudicarà a favor de qui ho faci per menys cost.
5. El municipi aportarà els materials, que entregará a peu d'obra, així com els peons necessaris.
6. Els murs tendran quatre pams d'amplària a la base i acabaran amb tres.
7. L'impost es pagarà en dos terminis.

La subhasta constarà de dues rematades amb un termini de vuit dies; tendrà lloc a la plaça pública (Plaça des Sitjar) de vuit a onze del matí, i serà anunciada mitjançant una crida".

En aquell temps, el consistori sempre es reunia en diumenge i a la mateixa hora, les onze del matí. Per fer constar en acte el que s'havia acordat, les subhastes sempre es realitzaven abans d'aquella hora.

El següent diumenge (4), a les onze del matí, hora assenyalada per rematar la primera subhasta, la veu pública (el saig) manifestava que s'havia presentat com a licitador per les obres del cementeri, D. Baltasar Moyà i Ferrer, amb un preu d'una pesseta i sis cèntims el metre de mur, quedant les obres adjudicades a favor seu.

El desenvolupament d'aquest llarg procés que fa possible la construcció del cementeri civil, gairebé dos anys, no deixa de ser estrany, sobretot si tenim en compte les reaccions posteriors.

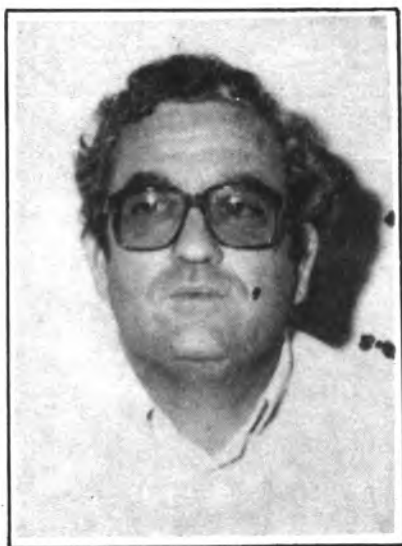

El cementeri tenia una extensió de 380 m² i una forma quasi quadrada, 19x20 m. La construcció de les dependències interiors més necessàries no tendria lloc fins a finals de 1891, amb les quals se conclouia la construcció del cementeri civil de Capdepera (5).

PEP TERRASSA

(1)	Arxiu Municipal.	Acta del dia	18.04.1880
(2)	"	"	" " " 12.09.1880
(3)	"	"	" " " 24.10.1880
(4)	"	"	" " " 31.10.1880
(5)	"	"	" " " 08.11.1891

CONVERSES

El convidat d'aquesta secció és avui el president de l'Escolar, en PERE MOREY MELIS. Amb ell hem conversat de futbol, però també, i fonamentalment, d'allò que envolta el fet esportiu i el condiciona. En Pere Morey és un home pragmàtic i realista, capaç de sanejar la malmesa econòmica del Club, però també és un pare de família que aspira a que l'esport sigui quelcom a l'abast de tota la joventut del poble. Però millors que les nostres consideracions són les seves pròpies paraules. Aquí teniu l'entrevista.

Després d'uns mesos d'ocupar el càrrec de president de l'Escolar, qui és el teu estat d'ànim? Te'n penedeixes d'haver-te embarcat en aquesta aventura?

En certa manera sí que me'n penedesc. Crec que tant jo, com altres directius, el que no veim clar és haver de mantenir un equip de Tercera Divisió que, econòmicament, condiciona tota la vida del Club, tant dels equips filials com de les altres seccions. Nosaltres ens veim obligats a lluitar quasi exclusivament en aquest front, deixant una mica de costat el que hauria d'esser l'autèntic sentit de l'Escolar, és a dir, proporcionar la possibilitat de practicar distints esports a tots els nins i joves, i també, per què no? als adults. Si ens haguéssim d'atendre a la realitat més estricta veuríem que amb taquilles de quaranta o quaranta-cinc mil pessetes, que no donen molt més que per pagar els àrbitres, és impossible seguir per aquest camí.

Era això el que tu esperaves d'estar al front de l'Escolar? Ha respost, aquesta experiència, a les teves expectatives?

Quan els qui integràvem la Gestora decidírem que jo presentàs la meua candidatura a la presidència, com ho hagués pogut fer qualsevol altre membre, estàvem convençuts que, una vegada haver superat els greus problemes econòmics amb que ens trobàrem, aquest aspecte de la qüestió deixaria de constituir un maldecap. Ara veim que per ara això no és possible i que seguim obligats a cremar hores i energies darrera la pura subsistència econòmica de l'entitat. Si això és l'única cosa que podem fer, pens que no complirem els nostres autèntics objectius.

Has trobat la col·laboració que esperaves, per part d'afició i companys de directiva?

Per part de l'afició he trobat la col·laboració que més o menys esperava, dins les limitacions que ja coneixia. El número d'espectadors es troba estabilitzat, no es pot esperar molt més, com tampoc del número de socis. Se'ns ha dit que si els carnets fossin més econòmics potser en tindríem uns quants més de socis, però d'acord amb el pressupost, aquest és un preu absolutament realista i del que no ens podem desviar. També he de dir que, en tot moment, la gent ens ha respost quan l'hem necessitada de manera especial. Quan vaig acceptar la possibilitat d'esser president del Club ho vaig fer amb la condició de que tots els companys de Gestora hem fessin costat, però, ja se sap, n'hi ha que comencen molt il·lusionats i després es cansen, i d'altres que se sumen a l'aventura més envant. Al final, la feina, la vertadera feina, sempre recau en els mateixos set o vuit de sempre, que són els que vertaderament duen el pes de l'Escolar. I seria més que suficient si no fos per l'assumpte dels doblers, i me sap greu haver-ho de tornar a dir. Però és que la gent se cansa de que la suquin i li demanin ajuda constantment, però nosaltres també ens cansam i ens cremam demanant sempre seguit.

Es poden aplicar criteris estrictament empresarials a la direcció d'un club de futbol?

Pens que un club hauria d'esser quelcom més que una empresa. Els qui ens responsabilitzam d'aquestes tasques no hi estam per fer doblers sinó per proporcionar la possibilitat de complementar la formació dels joves. Desgraciadament, quan es contreen obligacions econòmiques, i insistesc que gairebé totes venen donades per l'equip de Tercera Divisió, no queda altre remei que aplicar-ne de criteris empresarials i de pragmatisme comercial, per bé que en futbol tampoc això dóna sempre els fruits esperats.

Tots pensàvem que amb els reforços incorporats a la plantilla, al manco esportivament aquesta seria una temporada sense sobresalts. Les coses, però, no pareixen marxar segons aquelles previsions.

Sí, jo era el primer convençut que havíem aconseguit una plantilla inclús per damunt de les nostres necessitats, però, com deis, els resultats no estan resultant tot lo positius que voldríem. Quan les coses no surten bé, un ha de sentir opinions contradictòries: que s'ha de canviar l'entrenador, que val més jugar amb els al.lots del poble, que s'han de dur reforços... Evidentment, no hi ha una unanimitat de criteris, ni tan sols dins la directiva, però és que si aquesta unanimitat es donàs, possiblement tampoc seria possible cercar les solucions idònies. Jugadors? On són els jugadors al nostre abast? Pel que fa a l'entrenador, creim ue en Jaume Mascaró està actuant amb una honradesa i dedicació admirables. A partir del partit amb el Sta. Eulàlia, en Guillem Danús ha començat a col.laborar amb ell, no perquè dubtem de la seva capacitat, sinó perquè a vegades hi veuen més quatre ulls que no dos i es sentir-se acompanyat i recolzat ajuda a trobar solucions que abans no es veien.

I ha un tema delicat, del que voldríem parlar. Ens referim al malestar existent entre alguns directius i ex-directius que s'han vist en la desagradable situació d'haver de fer front a un crèdit d'un milió de pessetes de fa dues temporades. Ens podries explicar com es troba aquest tema?

Efectivament, és un tema delicat i jo no voldria ferir ningú. Evidentment, la culpa no és de tots els qui formaren la directiva anterior. Dins ella hi havia unes persones que després han seguit lligades al Club i que, haguent firmat aquella pòlissa, pensaven que era l'Escolar el que s'havia de fer responsable de la devolució del préstec. La Directiva decidí que, efectivament, pel que feia a aquelles persones que continuaven col.laborant amb el Club, aquest els havia de cercar alguna solució, si no de manera immediata, si dins un termini raonable. Per desgràcia, no ha estat possible deixant tancat aquest assumpte encara, per manca de liquidesa econòmica, però esperam poder-ho fer en el futur. Tot això, efectivament, ha creat un cert malestar que jo comprenc, però esper que aquests senyors també comprendran la nostra situació i seguiran col.laborant amb l'Escolar. De fet, nosaltres assumim la responsabilitat d'una situació que no creàrem.

Creus que els teus objectius de sanejar l'economia del Club i estabilitzar-lo esportivament, es poden encara aconseguir?

Sí, es poden aconseguir els dos objectius. L'aspecte econòmic quedarà totalment resolt, si no aquesta temporada, sí la que ve. Aquesta consolidació significarà que l'Escolar no deurà una pesseta a ningú. Dins l'aspecte esportiu, pens que ens mantindrem a categoria nacional, per bé que després ens hàgim de plantejar seriosament la conveniència de continuar-hi militant. Per altra part, les categories inferiors segueixen amb la bona salut que sempre les ha caracteritzat, independentment de classificacions que no ens han preocupar, sinó la formació d'autèntics esportistes.

Estar al front d'un club de futbol, ¿no significa moltes vegades haver d'empenyorar el propi prestigi personal i haver-se de gastar la cara, com vulgarment se diu? No t'has trobat tu amb situacions que t'han violentat? No has hagut de fer coses que no les hauries fet per tu?

A mi, en el fons, el que més me violenta es veure que tot l'esforç que fas encara no és suficient. Després et preguntes per què ho fas. Sempre et quedes amb la sensació de no haver assolit els objectius que t'havies marcat. I és clar que tot això ho fas utilitzant tots els recursos que com a persona tens, inclús si es tracta del propi prestigi.

I per què tot això? Quina és la compensació a tants d'esforços? Què esperes treure'n tu del futbol?

Jo, com tants d'altres, de jove vaig jugar amb l'Escolar. Això et crea un corc que mai el te treus. Ara les coses són molt distintes i hi ha un excés d'interessos que abans no existien. Però, si en cada moment no hi hagués persones que volguessin cremar cera en bé del deport, aquest acabaria per desaparèixer. Ara som jo qui n'estic al davant, però després serà un altre. I qui no n'ha passat, no pot sebre el que això suposa. A vegades, pens que els qui estam embarcats en l'esport, com els qui ho estan en grups artístics, musicals, etc., no som suficientment compresos, especialment per les autoritats, en aquest cas per l'Ajuntament. Pens que no se valora suficientment la importància que aquests aspectes de la convivència tenen, sobretot per a la joventud. A vegades un sol.lícita ajuda de les institucions i pareix que ho fa a títol personal, i no s'ha d'oblidar que el que estam intentant és crear autèntiques alternatives per a la nostra joventud, que prou necessitada n'està.

TORNEM-HI

TORNA-HI

EL CONCURS DE "CAP VERMELL"

EL REI HERODES

"El Rei Herodes" és una comèdia popular, no sols perquè és ben coneguda arreu de l'illa sinó també per l'estructura de l'obra. La comèdia es desenvolupa entorn d'uns personatges bàsics i d'un guió, uns successos més o manco coneguts. A partir d'aquest nucli se va improvisant, ampliant-se no tan sols el guió sinó també el nombre de personatges. "El Rei Herodes" és una comèdia típicament llatina i, possiblement, és coneguda a molts d'altres indrets de la Mediterrània. Aquest tipus de comèdia va néixer a finals de l'Edat Mitjana, quan el teatre sacre es va convertir en un espectacle ciutadà. "El Rei Herodes" podria simbolitzar l'autèntica comèdia popular.

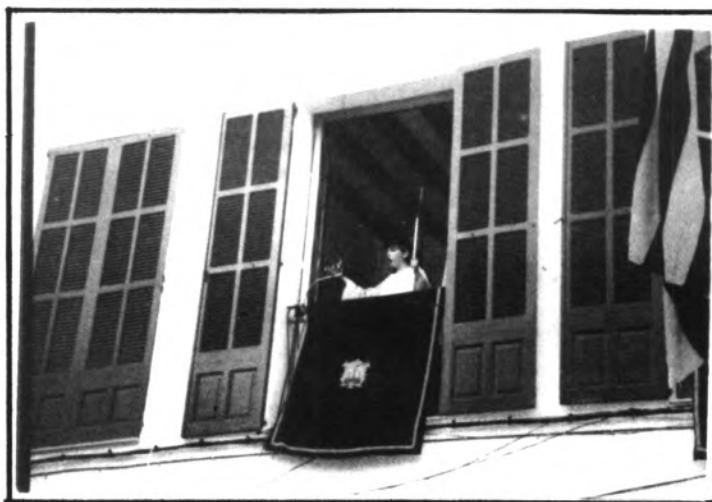
La representació d'"El Rei Herodes" ha estat un espectacle teatral que ha sabut atreure el públic i convidar a la participació. No hi ha espectacle sense motivació personal del públic i una relació o tensió entre l'escenari i els espectadors.

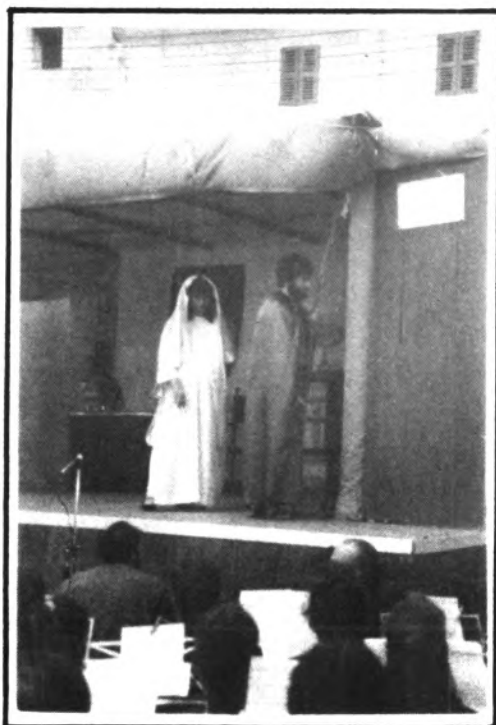
Dins el remogut món actual sembla que hi ha una tendència a convertir-ho tot en espectacle: l'esport, els "mitings" polítics, la diversió i, fins i tot, les Matines de Nadal.

"El Rei Herodes" ha estat un espectacle realitzat dins un espai adequat: la plaça del poble. El que coneixem com a pobles primitius sempre han realitzat els actes rituals en el mateix centre del poblat. Nosaltres, amb aquesta obra, hem descobert el centre del poble com a lloc ideal per un espectacle. No és el mateix veure la comèdia des de la butaca d'un teatre que veure-la gairebé des de l'escenari, doncs per als nostres actors l'escenari era tota la plaça i des de qualsevol indret ens podien sorprendre.

Normalment, el valor fonamental d'una obra teatral resideix en el guió o en la interpretació. En "El Rei Herodes", el valor es troba en la diversitat d'elements que hi intervenen. Un bon actor domina la interpretació, el ball, el cant, el mim, i amb aquest bagatge atreu l'atenció de l'espectador. A la comèdia del dia dels Reis calia coordinar i ajustar tota una diversitat d'elements: música, cant, moviments, i fer-ne un cos, és a dir, una obra entre tots i per tots.

Enhorabona.

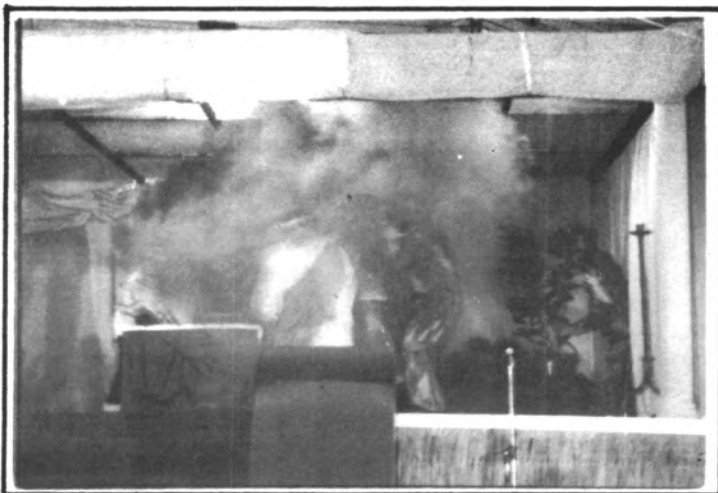
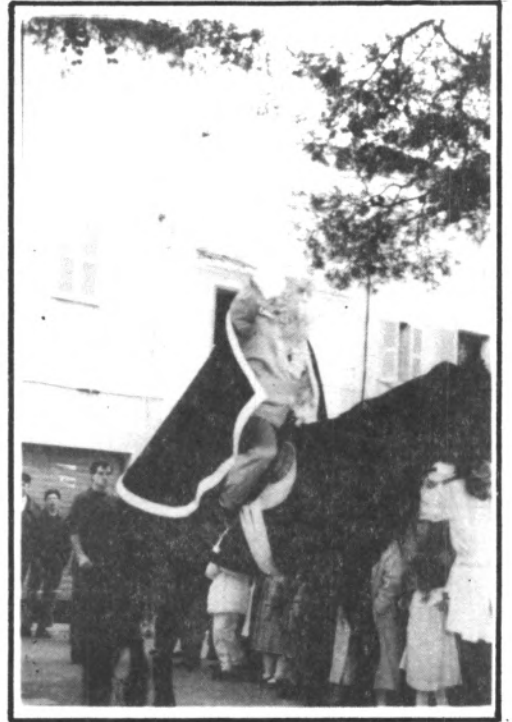

DADES PER A LA HISTÒRIA:

HERODES	Vicenç Nadal, de Ca's Mestre
LEMECH	Jeroni Sureda "Carago"
ARAGO	Pedro Arévalo
GENERAL	Jeroni Genovart "Garrit"
EMBAIXADOR	Joan R. Esteva "Blancu"
MARIA	Bàrbara Flaquer "Gaià"
JOSEP	Joan Trobat
POSADER	Miquel Orpi "Galió"
MELCION	Pere Cortada
GASPAR	Joan Mercant "Castus"
BALTASAR	Josep Gómez
PASTOR 1	Jaume Tous "Jato Jr."
PASTOR 2	Mateu Morey
PASTOR 3	Jaume Llaneres "Cabila"
PASTOR 4	Toni Mercant "Castus"
PASTOR 5	Miquel Lliteras "Sua"
DOCTOR 1	Miquel Orpi "Galió"
DOCTOR 2	Jaume Llinàs "Bossà"
DOCTOR 3	Tomeu Alzina "Pedaç"
DOCTOR 4	Josep Pastor "Pipo"
METGE	Tomeu Massanet "Coix"
SIBIL·LA	Bàrbara Femenias "Tanjona"
ANGEL	Magdalena Siquier "Violina"
DIMONIS	Autèntics, de l'Infern
FUSTER	Tomeu Alvarez "Puig"
CORNETES	Lluís Nebot, "Binitu"
MODISTES	Dones Comissió dels Reis
DECORAT	Antoni Melis "Pintor"
LLUM I SO	Miquel Reixac "Racó"
APUNTADORS	Mateu Orpi "Xerubí"
	Antoni Amorós "Sinto"
COORDINADORS	Sebastià Ferrer "Maletèr"
	Miquel Garau "Bessó"
REGIDOR	i tota la Comissió dels Reis
	Nadal Bernat "Ratera"

Banda de Música
Banda de Cornetes i Tambors
Club Hípic de Cala Rajada

punt de cadeneta

Un, dos, tres punt de cadeneta, un punt baix, dos punts de cadeneta, un punt alt, un punt de cadeneta, un punt alt, un de baix, tres de cadeneta...

Na Joana téixeix una randa per a un cobretaula blanc, de fil. Repeteix els punts en veu alta, per recordar-los. Tres punts de cadeneta i tota la passada és igual. El compra a Ca'n Niu, el fil, i ella sap que no el posarà mai en taula al mantell de fil amb randes de ganxet. És una d'aquelles peces que es fan pel gust de fer-les, pel gust de tenir-les, pel gust de mirar-les, però que a l'hora de servir-se d'elles es planyen i se n'utilitzen unes de més senzilles. Serà per als hereus. No tenen fills, no saben ben bé per què, no ho han esbrinat mai, passaren els anys de joventut i ara, ja en plena maduresa, no tenen ganes d'aventures. Però tenen nebots, això sí, una catefa, nebots i nebodes i fillols i filloles. S'ha acomplit bé el refrany: "Al qui Déu no dona fills, el dimoni..."

Quan hi compareixen tots, per Nadal, Pasqua o Sant Joan, la casa dona goig de tanta joveña. Tot són crits i rialles i flocs i banderetes. I és que, com diu na Joana, la festa en família

sembla més festa. També compareixen, en solitari, quan algun d'ells té necessitat de deu duros per satisfer un capritx. I ella, na Joana, i també en Tòfol, tot satisfets, els fan un regalet.

Na Joana, però, encara que els estima a tots, té preferència per Colau, el fill de la germana d'en Tòfol. A vegades, moltes, s'ho demana com és que estima en Colau d'una manera especial, i no sap contestar-se. No ho sap. Pensa que tot començà quan en Colau era menut. Aleshores era molt lleig, molt, moltíssim. Al costat dels altres nebots, aquell semblava una flastomia, un jutipiri. Ella, na Joana, li tenia commiseració, el compatia, i aquest sentiment de pietat, amb el temps, es tornà estimació ferma. Ara, quan en Colau ha esdevingut home, un home alt, revengut, amb un cos àgil i proporcionat, de rostre agradós, d'esguard picardiós, alegre, manyac, amb un carisma especial per atreure l'estimació de tot déu, afalaga la tia, com per tornar-li tot l'afecte que li tengué de menut. Na Joana n'està tota amesa de l'amorositat del nebot.

Ai! Pensant en Colau, el sant se li ha pujat al cel. Ha perdut el fil... un, dos, tres punts de cadeneta, un punt baix... En Tòfol es torba. Fa més de tres hores que ha sortit per vila. Ell no acostuma a estar tant de temps fora de casa. Ara ve. Ets tu, Tòfol?

Sí, sóc joc. Ja passava ànsia, tant bona estona. On eres? En Tòfol s'acomoda al calf de la taula-camilla i se frega les mans per tal d'entrar-les en calor.

- He anat a parlar amb aquests de "Cap Vermell". A que em donassin explicacions.

- No sé per què ho has fet. Jo són viva, no? Doncs que diguin el que vulguin.

- Doncs no. Nosaltres som personatges creats per la revista, per als lectors estam plens de vida, el menys que poden fer per nosaltres és deixar-nos viure amb dignitat, no fer-nos viure a "salto de mata".

- I què t'ha dit ells?

- Jo crec que m'han dit la veritat. Que no som el producte d'un creador, sinó de molts. Que començaren la història, la nostra història, com un divertiment, que cada un ha escrit un capítol al seu capritx, fent fer-nos cucaveles per tal d'embullar la troca al qui escriuria el capítol següent. Ho entens? Doncs això.

- Així que el meu assassinat no és més que un altre embull de la troca?

- Sí.

- Déu meu, quines maneres de passar el temps. Més valdria que fessin ganxet i qualche dia tendrien una randa.

- Si ho miram bé, aquest "punt de cadeneta" seu és, també, una randa de paraules.

- Sí. I jo crec que la meva mort és un punt que han perdut, no?

- O un punt que han minvat.

- Ai, Déu meu! Jo sí que n'he perdut un de punt. Ara hauré de desfer gairebé tota la passada.

- Això mateix haurà de fer el qui escrigui el pròxim capítol d'aquesta història nostra, si vol recuperar-te per arribar al final. O no vols arribar al final amb mi?

- Què fas?

- T'estic abraçant. O no ho sents?

- Tòfol...

- Com quan érem joves, Joana. Jo et despull a tu, i tu em despulls a mi.

- Tòfol, que ja no som nins.

- Què importa si no ho som, si tenim les ganes de ser-ho? Demostrarem a aquests de "Cap Vermell" que encara estam plens de vida, perquè encara ens queda el desig i la il·lusió de fer l'amor.

I el fan a l'amor. Sobre la catifa, al calor del braser.

JA HI SOM TOTS
(Continuarà...)

CULTURA

Les activitats realitzades són nombrosíssimes amb un abundós volum d'ajudes i subvencions a entitats i

associacions de caràcter cultural, educatiu i esportiu.

Aquests són alguns exemples:

- Pla d'Adequació de Cases de Cultura (210 milions de ptes. a 26 municipis).
- Xarxa de Biblioteques (43 en funcionament).
- Publicacions: "Miró i Mallorca", "Biblioteca Bàsica de Mallorca", "Història de Campanet", H. de Puigpunyent", "Places i Carrers" de Sa Pobla i Sineu, "H. del Pensament a Mallorca", "Obispos de Mallorca", "Les Mallorquines d'Avui" i "Flora Mediterrània Occidental" entre altres.
- Exposicions: "Cròniques de juventud", "Esmalts d'Ahir i Avui", "L'Art Naïf a Mallorca", "El Còmic a Mallorca" Cesar Manrique, Ben Jakober i un Cicle d'Exposicions amb diversos artistes.
- Folklore: Ajudes a 68 agrupacions de ball. Trobades i Festes Patronals o de Barri ("Colcada de la Beata", etc.)

- Música, amb actuacions de: Orquestra "Ciutat de Palma" a 15 pobles
Recitals Lírics (25 concerts)
Corals (a Palma i 25 pobles)
Cor del Teatre Principal (a 12 pobles)
Música a les escoles
Festivals de Deià i Pollença
Trobades de Bandes de Música (5 trobades)
- Biblioteca Artesana (18.188 volums i 3.920 usuaris de 1986)
- Arxiu General del Consell (2,1 km. de documentació amb 17.000 unitats documentals).

Teatre Principal

A part de la programació habitual d'obres teatrals, òpera i cine-club,

destaquen les activitats següents:

- Concurs de Textos Teatrals únic dins l'illa (març de 1987).
- Concurs d'Art Pictòric relacionat amb el tema teatral (març de 1987).
- Concurs de Teatre Infantil i Juvenil (març de 1987).
- Concurs de Pintura Infantil relacionat amb el teatre de fi d'interessar-hi tota la minyoria (març de 1987).
- Mostres de Pintura i Escultura per a la Tercera Edat, del qual s'han fet dues mostres.
- Cicles de Conferències referides a Personatges que han fet la Història de Mallorca i d'altres.
- Mostra teatral, actualment en preparació, que es durà a terme la pròxima tardor.
- Premi de Cine Amateur del qual es va rebent pel·lícules i que es durà a terme a final de maig.
- Creació i actuacions d'un Cor per a actuacions escèniques.

ESPORT

Cal destacar el Campionat del món de la classe "FINN" de vela i l'inici de la volta Ciclista a Espanya, l'any 86. La creació de les escoles esportives que han mobilitzat a més de 13.000 persones i

del Trofeu Consell Insular - Illa de Mallorca, ja atorgat a moltes disciplines esportives:

- Trofeu Illa de Mallorca de Caça Submarina.
- Torneig Futbol d'Empresa.
- Pujada Automobilística al Puig Major
- Rallye Pla de Mallorca d'Automobilisme
- Volta a Mallorca - relleus, atletisme
- Pujada al Puig Major de Motos
- Gran Premi Pla de Mallorca de Ciclisme
- Proves d'Autocross

La cultura i l'esport han estat sempre uns dels objectius més importants pel Consell Insular de Mallorca. Avui podem veure els resultats d'una bona gestió. D'un bon Consell.

BON CONSELL, BONS RESULTATS

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

tercer
concurs
de
rebosteria

Malgrat un cert desencís, que no volem ocultar, per una participació que no va respondre a les nostres expectatives, oferim a continuació, tal com prometérem, les receptes de les tres coques guanyadores del nostre concurs. Heus-les aquí, i ja ens direu com vos han sortit:

PRIMER PREMI: PASTÍS DE LA REINA

Autora: M^a del Carme Fuster Alzina

Ingredients per a la pasta:

- 200 gr. saïm
- 200 gr. sucre
- 1 tassa llet
- 3 vermells d'ou
- farina fluixa

Preparació:

Es baten els vermells d'ou amb el sucre i el saïm. S'hi afegeix la llet i la farina poc a poc fins que quedi una pasta fluixa. S'unta un motlo alt (que sigui desmuntable) amb saïm, s'estira la pasta amb el rodet, anant alerta, i es forra el motlo. A continuació es posa la meitat de la pasta real (que veurem més envant com es prepara), a sobre un pot de melmelada (millor si és feta a casa), i es cobreix amb l'altra meitat de la pasta real. Es posa al forn fins que el pastís estigui cuit. En ésser fred es cobreix amb el llustre (que també veurem com es prepara) i s'adorna a gust.

Pasta real:

- 400 gr. sucre
- 400 gr. d'ametla crua, pelada i molta.
- 1 cullerada d'oli
- 1 cullerada de canyella
- 1 blanc d'ou
- 8 vermells i 4 blancs d'ou

Preparació:

Es posa el sucre amb una mica d'aigua al foc. S'hi afegeix el blanc d'ou batut i quan arranca el bull es retira del foc i es lleva tota l'escuma de damunt, es deixa reposar uns minuts i aquesta operació es repeteix tres vegades. Després es cola i altra vegada es fa bullir fins que el sucre agafi el punt de fil. S'hi afegeix l'ametla capolada, la canyella i la cullerada d'oli. Aquesta pasta es deixa reposar tota la nit. Aleshores s'hi afegeixen els vuit vermells d'ou i quatre blancs batuts a punt de neu.

Llustre:

- 400 gr. sucre molt
- 3 blancs d'ou

Preparació:

Es bat el blanc a punt de neu i s'hi afegeix el sucre molt. Ha de quedar espesset.

.....

SEGON PREMI: PASTÍS CALA GAT

Autora: Bàrbara Flaquer Lliteres

Ingredients:

- 250 gr. mantega
- 275 gr. sucre
- 3 ous (els blancs a punt de neu)
- 300 gr. farina
- 1 paquet llevadura
- 100 gr. anous
- 1/2 culleradeta de canyella
- 1 tassellet de rom
- 1 tassellet de llet
- una mica de sal
- 50 gr. de cacau en pols

Preparació:

Es fon la mantega (mantequilla) al foc, se li afegeixen els vermells d'ou batuts, el sucre, el rom, el cacau, la canyella i la llet. Un cop haver fet la mescla s'hi afegeixen els blancs d'ou batuts i es torna a mesclar. Després s'afegeix la farina, a poc a poc, fins aconseguir una crema fina. Finalment s'hi afegeixen els anous i la llevadura. La pasta es posa a un motlo untat amb mantega i s'enforna. S'adorna a gust.

.....

TERCER PREMI: PASTÍS DE COCO

Autora: Catalina Pont Serra

Ingredients:

- 1 tassó de llet
- 1 tassó de sucre
- 1 tassó de farina
- 1 tassó de coco rallat
- 1 sobre de llevadura canari
- 4 blancs d'ou pujats

Preparació:

Es mesclen la llet i el coco rallat. S'hi afegeix la farina mesclada amb la llevadura. Finalment s'hi incorporen els blancs d'ou pujats. Prèviament també s'hi haurà posat el sucre. Després s'hi afegeixen anous a gust. S'unta un motlo amb saïm i s'empolsega amb farina, abocant-hi la mescla anterior. S'enforna fins que estigui cuita la pasta. Mentrestant es prepara una mescla al foc a base d'un tassellet de rom, mantega (mantequilla), sucre en pols i un raig de llimona. Una vegada la coca freda, s'emborratxa amb aquesta preparació. Després de tot s'adorna amb sucre en pols.

.....

des del Castell amb amor

Des d'un cert distanciament procur, de totes maneres, seguir d'aprop els esdeveniments de "Cap Vermell". No és un contrasentit, no. El que vull dir és que em crec amb capacitat per jutjar amb objectivitat el que passa amb aquesta publicació que m'estim tant.

Fet aquest preàmbul, pens que al llarg de la seva història, "Cap Vermell" ha vingut mantinguent una línia de crítica i denúncia de tot allò que mereixia ésser criticat i denunciat i que, en general, ho ha fet sense perdre mai el bel ni sortir de polleguera. I tampoc, fins ara, s'ha pogut denunciar aquesta publicació d'haver incorregut en injúries, falsedats, mentides, infundis, insults o maledicències. Del que sí ha estat acusat "Cap Vermell" és de blanor, més de dues vegades. I és que, es digui el que es digui, el to de la publicació local sempre s'ha mogut dins uns paranyes de moderació autènticament irreprotxable.

Ara, a rel d'alguns articles publicats en el número anterior, m'ha arribat a les orelles un cert malestar que afectaria a les més altes instàncies municipals. També algun lector hauria manifestat la seva preocupació pel fet que es posàs en entredit l'actuació d'algun representant de l'ordre públic. És a dir, com ha succeït sovint al llarg de la història, no es tracta d'esbrinar si es diu o no la veritat, si hi ha motiu o no per a la denúncia, sinó de matar el missatger.

Però, quina culpa en té el missatger?

ooo ooo ooo ooo

El diari "Balears" ve publicant uns quaderns dedicats a distints pobles de Mallorca. Concretament el del dia 12 de gener va estar dedicat a Artà. I sobre el que allà es reflexa, voldria jo puntualitzar algunes conclusions. És deia a l'informe que, dels pobles de la comarca, Capdepera era el que mantenia pitjors relacions amb els artanencs, als qui criticarien una prepotència que no se correspon amb la importància econòmica d'ambdós municipis. Per altra part, ni un artanenc voldria viure a Capdepera si no ho pogués fer a Artà.

Anem per parts. Jo no sé a qui preguntaren, els del diari "Balears". A mi no. Si ho haguessin fet els hauria dit que a mi els artanencs em cauen d'allò més bé, que Artà

em pareix un poble molt més equilibrat que Capdepera, i ja no diguem que Cala Rajada, que me pareix admirable el sentiment d'estimació vers la seva vila que un artanenc manifesta en tot lloc i moment, i que jo sí crec que Artà és el centre neuràlgic de la comarca. Però també els hauria dit que em pareix molt estrany que els artanencs no vulguin viure a Capdepera quan n'hi ha un bon grapat de dotzenes que ho fan, sense comptar els qui viuen a Canyamel, a "Sa Torre", que per a ells és com viure a Artà. Ja els ho explicareu.

En tot cas, em pareixen un xic exagerades les conclusions d'aquell informe. Les comunicacions han llimat molts de malentesos. Molts d'artanencs fan feina a Cala Rajada, molts d'al.lots gabellins van a l'Institut d'Artà i mantenen relacions d'autèntica amistat amb al.lots d'Artà, els interessos mutus estan força inter-relacionats. A què ve, doncs, ressaltar vells fantasmes d'enfrontaments i d'incomprensió que, afortunadament, han passat a la història?

ooo ooo ooo ooo

L'economia mundial pareix haver embogit. El dòlar va malaltís, les borses occidentals no paren de produir infarts entre els inversionistes, l'atur augmenta. Jo que sé!

Jo me mir la situació. És avui pitjor que ahir, o que fa un mes, o un any? No ho crec. Manca blat, o mantega, o llet? No. Manquen gèleres, rentadores, cotxes? No. Altrament, pareix que tot sobra i que no se sap que ferne dels excedents. Aquí sobren sabates, allà oli d'oliva, allà deça formatge, més enllà vi de marca.

Davant tot això, els països occidentals, per arreglar la situació, troben que s'ha de produir més, que s'han de crear més empreses i més llocs de feina, a fi de produir més coses que continuaran sobran i augmentant els stocks i els excedents. No seria més racional fer menys feina, quatre hores en compte de les vuit actuals? Ja sé que no l'he inventada jo a aquesta teoria. Fa molts d'anys ja ho deia en Bertrand Russell. I si no el s'escoltaren a ell, menys m'escoltaran a mi. I jo em quedaré amb la sensació, amb la tristíssima sensació de que l'occident està perdent una gran oportunitat de donar-se la gran vida. Massoquistes que som. Sí, massoquistes.

ooo ooo ooo ooo

Perquè la vellesa em pareix una edat bellíssima i plena de possibilitats, per poc que la salut acompanyi, renunciï oficialment, a partir d'avui, a seguir emprant l'eufemisme de Tercera Edat. Me mereix massa respecte la gent gran com per tractar-la amb tanta frivolitat. Els vells, els nostres vells, els vells de sempre no són la Tercera Edat. Són els vells, senzillament. És tan bonic.

Passatemps

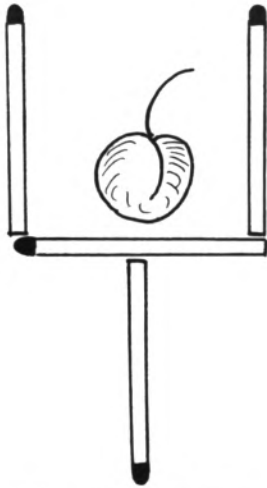
Un granger té 20 porcs, 40 vaques i 60 cavalls, però, si deim cavalls a les vaques, quants cavalls tindrà?

ooo

Un viatjant ha recorregut 500 quilòmetres amb el seu cotxe. Pel camí ha anat canviant de lloc les rodes perquè es gastassin totes per un igual, inclosa la de recanvi. Al final del seu trajete, quants de quilòmetres haurà fet cada roda?

ooo

Moguent només dos llumins, provau de treure la cirera de la copa. La copa pot quedar en una altra posició.

Mirau de trobar el màxim nombre de paraules relacionades amb el joc dels escacs. N'hi catorze.

J	N	A	D	A	V	A	L	C	T
E	A	P	I	R	E	I	N	A	D
N	S	Q	M	A	F	S	I	L	P
R	T	C	L	L	A	V	A	C	E
O	A	T	A	U	L	E	R	R	O
C	B	N	E	C	Ç	E	A	E	B
A	L	F	O	A	I	G	P	R	I
R	E	Y	I	R	E	M	U	R	L
P	E	Ç	A	F	O	L	A	O	F
D	R	N	O	Z	A	C	A	T	I

LES SOLUCIONS EN EL PROXIM NÚMERO

GABRIEL FLAQUER

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estanys de Capdepera.
- Llibreria l'Orient.
- Llibreria Cala Rajada
- Casa del Mar
- Es Sitjar

CAPDEPERA - CALA RAJADA

LA VETLLERIA

de Joan Rai

- V -

(En acabar la cançó)

BIEL - No ho sé. Només m'ha dit que te volia veure. Que va de patró amb una barca que fa sa llagosta i que degut an es temporal han hagut de prendre redòs an es port d'aquí.

MARIA - Mentider! Així que no ha vengut a veure'm, ha vengut perquè la mar l'ha duit.

BIEL - És que ell no t'ho ha dit?

MARGALI.- No ho sé, mon pare, no ho sé. Tot ha estat tan aviat, tan inesperat que... Una cosa sí que sé, i és que no el vull tornar a veure!

BIEL - Pensa-hi bé, Margalida. Això que feis no és viure. Vos necessitau massa. Tu a ell i ell a tu. Jo li parlaré.

MARGALI.- Parlau-li tot quant volgueu. Jo no el vull veure mai més.

(Entra en Bernat. Margalida, quan el veu, passa a la cuina, s'asseu i es posa a treballar. Està molt excitada. Maria ho nota de seguida. A l'escena següent parlen, per un costat, en Bernat i en Biel, i per l'altre, na Margalida i na Maria. Els altres treballen en silenci. Només en Joan punteja la guitarra)

BERNAT - Padrí, jo vos esperava an es carreró.

BIEL - Jo som vengut p'es carrer ample. Hi ha més llum, saps? A sa meva edat no em refii de ses fosques.

BERNAT - He parlat amb na Margalida.

BIEL - Ja m'ho ha dit. I què?

BERNAT - Està molt ressentida. Però hi havia qualque cosa a sa mirada que m'ha donat esperança.

BIEL - Diu que no et vol tornar a veure. Però, Bernat, digues-me una cosa que ella mai no m'ha volgut dir. Què vos passà en realitat?

BERNAT - Vos ho diré, padrí, vos ho diré.

(Hi ha una pausa, un silenci, un dubte. Bernat sembla no trobar el cap de fil per desfer un cabdell que creu que és massa gros. Mentrestant se sent el parlar de Margalida i Maria)

MARGALI.- Lo meu ha acabat, madò Maria. Anit ha mort sa darrera esperança, irremissiblement.

MARIA - Però, per què? Tu l'has esperat durant tres anys... i ell ha vengut.

MARGALI.- No ha vengut per mi. Un temporal l'ha duit aquí. I ha aprofitat s'avinentesa...

MARIA - Però ha vengut, Margalida. Ha vengut, que és lo que importa. Una cosa més poderosa que es seu orgull ha vençut, i ha vengut a...

MARGALI.- A contar-me un altre embull d'es seus.

BERNAT - Tot fou un pendís, padrí, un redolar cap avall, cap a s'embrutiment. En es principi foren un munt de petites coses. Ara ho veig, llavors no. Com un corc a una cama d'un moble. De totd'una és solament un forat, després dos i tres, i acaba reduint el moble massís a un caramull de pols. Una nit vaig anar an es cafè, vaig trobar-me amb uns amics i beguérem. Beguérem més d'es compte. Vaig tornar a ca nostra embriac. Na Margalida es tancà

en un mutisme hermètic. Una altra nit jugàrem a cartes i beguérem fins a sa matinada. Na Margalida estigué una setmana sense parlar-me. No la culp, padrí, però si ella m'hagués fet retrets, si hagués intentat, al manco, avergonyir-me...

MARGALI.- A vegades em culp, madò Maria, de no haver sabut esser enèrgica i possessiva quan ell començà a perdre es cap. Pentura l'hauria duit an es bon camí. Però vaig callar i deixar que ses coses redolassin a l'atzar.

MARIA - Havies d'haver lluitat amb totes ses teves forces. Una dona té molts de recursos...

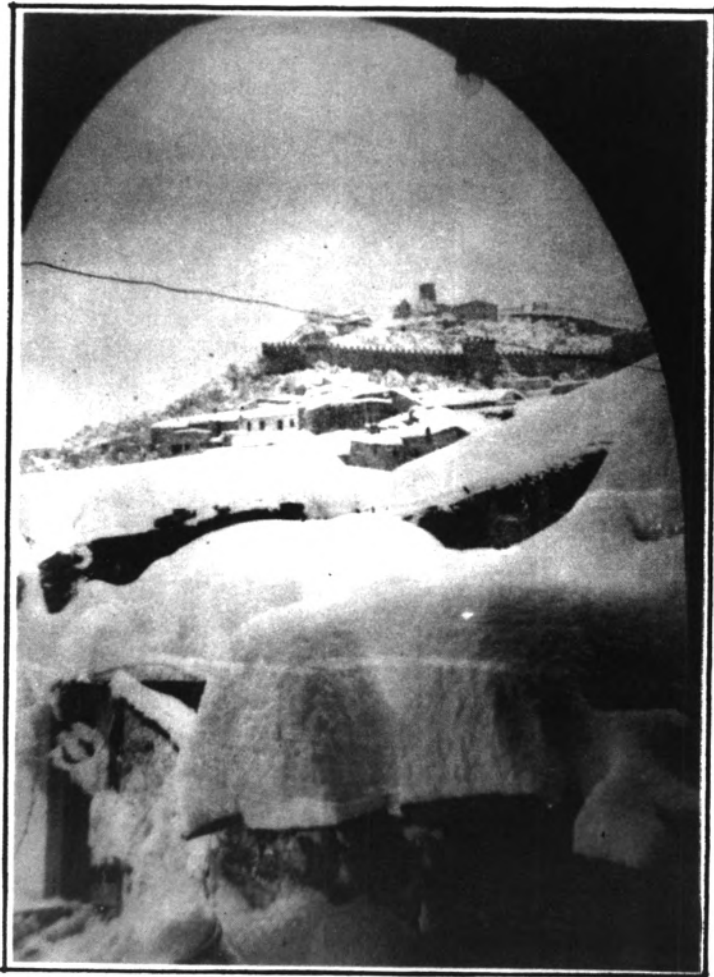
MARGALI.- Potser no en vaig emprar cap d'aquests recursos. Tenia massa fe en ell i es desencant em deixà abatuda i capficada. Em deixà glaçada.

BERNAT - Es seu silenci, es seu despreci continuat durant dies i dies, setmanes i mesos, m'aficà més i més dins s'enfangament. Jugava cada vespre, no ja an es poble, sinó a Ciutat. A vegades tardava dies a comparèixer a ca nostra. Necessitava doblers i vaig hipotecar sa casa. Una nit vaig trobar barrotada sa porta d'es dormitori. Vaig jeure an es sostre, tirat damunt sa palla.

MARGALI.- Una nit, cansada, després de tres dies d'esperar-lo, vaig tancar-me an es dormitori amb pany i clau. Fou una nit terrible, una nit d'angoixa, d'insomni i de por. El sentí quan tocà a sa porta. No sé d'on vaig treure sa força per no obrir-li, però no vaig obrir. Ja veus, Maria, vaig tenir força de voluntat quan no l'havia de tenir. Mai més tocà a sa porta.

BERNAT - Una nit de borratxera anàrem a ca ses putes. Vos ja sabeucom són aquestes dones...

- BIEL - No, fill meu, jo no ho sé com són aquestes dones. No n'he tastada cap mai.
- BERNAT - Allà vaig conèixer na Mimí, una sudamericana. M'entortolà. Ses seves manyes per s'amor de mil maneres diferents, em feren rodar es cap. Va endogalar-me sense remei. Acabar de vendre ses finques fou un desfer calça. Ja estava perdut. Tot perdut. Un dia...
- MARGALI.- Un dia, cansada d'esperar-lo, uns amics em digueren que vivia amb una mulata. Em vaig decidir: després d'arreglar tot lo que era meu, vaig rodar clau i vaig venir a ca mon pare.
- BERNAT - ...perdut del tot, amb ses butxaques buides, sense eima per pidolar una almoïna an ets amics, vaig tornar a ca nostra. Estava buida. Na Margalida m'havia abandonat. Tenia motius sobrats, padrí, per deixar-me i per maleirme. Després d'es retorn seguiren dies d'angoixa, de llàgrimes, de desesperació. Ho maleïa tot, a mi es primer. Sa casa buida em semblava una tomba i jo fugia a sa muntanya o a la mar. Poc a poc vaig asserenar-me, i amb sa serenor vengué sa reflexió. I vaig començar a estimar na Margalida d'una manera nova, d'una manera que mai havia pensat que se podia estimar. Dolorosament, des d'es fàstic de sa culpa, des de s'angoixa de sa desesperança, des de sa fatiga d'es penediment.
- MARGALI.- Pensava morir-me. Sa casa, on havia viscut gairebé tota sa vida, ara em semblava estranya i mon pare un desconegut. Sentia, més que mai, el buit de la soledat. Rancor i amor, despreci i commiseració es barrejaven violentament. I vaig estimar en Bernat d'una manera nova, maternal pentura, com a un infant desvalgut que té necessitat de tendresa per sobreviure.
- MARIA - Per què no li dius a ell tot això que me dius a mi? Ell...
- BIEL - Per què no l'hi contes tot a ella? Estic segur que és sa que més necessitat en té.
- BERNAT - Ja l'hi he mig dit, però no és es moment. Fa tres anys que treball com un negre, padrí. Fins i tot he fet contraban. Estic a punt de recuperar ses finques i sa casa. Llavors sí. Llavors...
- BIEL - Mira, Bernat, des que na Margalida tornà a ca nostra, he intentat donar-li tot i més de lo que he pogut: una vida fàcil i còmoda, que no li mancàs res. Però hi ha coses, Bernat, que un pare no li pot donar a una filla. Ses seves nits són eixorques, buides. Ses seves matinades, fredes. Me comprens, fill?
- BERNAT - Clar que vos comprenc, padrí. En tenc un rosari de nits calentes de records i matinades glaçades de remordiment. En conec tots es matisos de sa soledat, de sa buidor i de a culpa.
- MARIA - Vos estau condemnant d'una manera inútil i estúpida. Deixa s'orgull i es rancor d'esposa ofesa, Margalida. Romp es mutisme. Creus que ets s'única que pots dur a plaça sa dignitat ferida? Parla amb ell. Escolta'l, però no com una esposa ofesa, sinó com una dona que té necessitat d'estimar i esser estimada. Parla amb ell amb es cor i no amb es rancor.
- BIEL - Bernat, jo faré que parlis amb ella, encara que sigui lo darrer que faci en aquest món. I no pensis en recuperar casa ni finques. A ca nostra és gran. Instal.lau-vos-hi. Viviu an es poble i enterrau es passat. Vina amb mi.
- (En Biel i en Bernat, parlant, surten)
- MARIA - Jo faré que parlis amb ell. Sí, Margalida, que parreu amb sinceritat.
- (Maria passa de la cuina a l'entrada, i aquí es troba amb en Jordi que entra. Dins la cuina altra vegada es mou alguer. Tots xerren a la una. En Joan pega un crit)
- JOAN - Anem per feina! (I comença una cançó)
- S'altre vespre veren a don Toni a la mala hora per un carreró, pues li agrada a ell passar el rato tocant portes an aquest polissó.
- (En Joan s'agenolla davant n'Antònia i aquesta es posa drete sobre la cadira)
- Tocà a una i sortí a la finestra una jove que li demanà què cercava an aquelles hores i es fulano li va contestar:
- Hermós ramellet
una flor dona'm,
jo venc per veure't
perquè m'agrades ferm.
Davalla un poquet
oh sol resplendent
perquè tu me mates
a cada moment.
- ANTONIA- (Cantant li contesta)
- Més valdria anassis a ca teva i no tornassis sortir mai més perquè tot lo que has fet fins ara és per falta de coneixement.
- (Entra na Maria seguida d'en Jordi)
- MARIA - Callau un moment.
- JORDI - Bon vespre a tots.
- TOTS - Bon vespre, Jordi.
- (Bàrbara, trasbalsada, s'aixeca)
- Cau la cortina-

Es indubtable
que aquesta
és terra
de contrastes.
Aquest hivern,
fins ara,
ha estat
calent.
Però,
qui no recorda
el febrer
de l'any 56?
La gent
més jove
sols n'ha
sentit
parlar.
Aquest és
el testimoni
gràfic
d'una de les
nevades
més grosses
que es recorden
per aquestes
terres.